

Σωτήρης Σακελλαρόπουλος

ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΜΟΥΣΙΚΗ

Φλας

Μπήκε στο Πανεπιστήμιο. Μετά από ένα χρόνο γνώρισε μια συμφοιτήτριά του. Πέρ' απ' την αγάπη ήταν ή συμβίωση, ή συνδιαλλαγή, ή κάποια ανεκτικότητα ή ανάγκη πούχε ο ένας για τον άλλον. Με τη γνωριμία τονώθηκε ο έγωισμός και ή αυτοπεποίθηση. Κάποτε τέλειωσαν. Ή μάρκα απ' τὰ τσιγάρα πού κάπνιζαν ύπάρχει στα περίπτερα. Και στο Πανεπιστήμιο οι παραδόσεις συνεχίζονται.

Ενα απογευμα

Τò χῶμα πού τόν σκέπασαν πριν από λίγες ὥρες ήταν νωπό. Ὁ ἥλιος είχε αρχίσει νὰ δύει. Κάπου μακριά ή θάλασσα πάγωνε πάλι, τὰ παιδιά αφήναν τὰ παιχνίδια τους και πήγαιναν νὰ διαβάσουν τ' αὐριανά τους μαθήματα. Στο κοιμητήρι ένα πουλι έψαχνε νᾶβρει κάνα σπόρο.

Κ. Δευτέρα

Είμαστε καθισμένοι αρκετοί φίλοι σέ τραπέζι σέ κάποιο καφενεϊο μιὰ Κ. Δευτέρα και πίνουμε καφέ. Δίπλα μιὰ ἄλλη παρέα τραγουδοῦσε δυνατά, ἄγρια, σκληρά. Οἱ φίλοι μου είχαν ὁμορφα πρόσωπα κείνο τ' ἀπόγευμα κι ἐγὼ αγωνία πολλή. Κάπνιζα συνέχεια· ἴσως ἤμουν ὁ μόνος ἀμίλητος στη νευρική-φιλική συντροφιά μου.

Απογευματινός γαμος

Έφτασε στα 45 της και παντρεύτηκε μιὰ κυριακή καλοκαίρι στις 4 ή ὥρα ἀπογευμα, στην ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ μας. Εἶχα χαρεῖ θυμᾶμαι και ἀκόμη πὼς ἐγὼ ἔφαλλα στο γάμο της. Μάλιστα μ' ἄρσε πού την ἔβλεπα ἔτσι νύφη με κόσμο πολὺ γύρω της. Ὁ ἥλιος ἔμπαινε απ' τὰ ψηλά παράθυρα τῆς ἐκκλησίας. Ήταν εἰρηνικά γύρω. Έφαλλα, θυμᾶμαι, μ' ὅλη μου τὴ δύναμη, χαμογελαστός και μ' ἀγαλλίαση, μήτε τὸ πολὺ λιβάνι δὲν μ' ἐπνίξε.

Μια στιγμή

Η κούρσα μπήκε στο χωριό, πιάνοντας ὅλο τὸ πλάτος τοῦ δρόμου. Ὅλοι κάνανε στη μπάντα. Οἱ ἐληές, γύρω ἀκίνητες. Και τὸ νερό στ' αὐλάκι δίπλα στο δρόμο, ἔτρεχε ἀδιάκοπα.

Ενα πρωι

Έβρεχε ραγδαία ένα πρωι όταν ἔφτασα στην Πάτρα μετὰ ἀπὸ πολύωρο νυχτερινὸ ταξίδι απ' τὴ Θεσσαλονίκη.

Βροχή πολλή και μὲς στην καρδιά σπάραζαν οἱ ἤχοι μιᾶς ζακυνθινῆς καντάδας πού τοὺς εἶχα ξανακούσει· ή βροχή συνεχιζότανε. Ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν τόπο.

Ξεγραμμένος

... Ήταν ξεγραμμένος. Οί γιατροί τ'όχαν πει. Λίγα τὰ φωνιά του. Μιά μέρα αὐτός δὲν ἄντεξε, καταβάλλοντας προσπάθεια, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του, βγήκε ἔξω, μπήκε σ' ἓνα λεωφορεῖο κι ἔφυγε.

Νυχτερίνο

Εἶχαν περάσει πρὸ πολλοῦ τὰ μεσάνυχτα. Αὐτὸς ἄναψε ἓνα τσιγάρο ἀκόμα, μετὰ ἀπὸ λίγο κάτω σκέφτηκε. Ὑστερα ἔκλεισε τὴ σόμπα καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ. Κουλουώθηκε καλὰ μὲ τίς κουβέρτες καὶ ἄρχισε νὰ ἡσυχάζει. Τὸ δωμάτιο ἄρχισε νὰ παγώνει.

Μία εκπομπή

«... 55 λεπτά μὲ παληὰ τραγούδια»· δυνάμωσε λίγο αὐτὴ τὸ ράδιο καὶ τ' αὐτὴ εἶχε στηθεῖ καὶ σ' αὐτὸ κάνοντας τίς τελευταῖες ἐτοιμασίες γιὰ τοὺς συγγενεῖς πού ἐἴρχονταν 'κεῖνο τὸ μεσημέρι. Μετὰ ἓνα τέταρτο ἦρθαν. Οἱ φωνές καὶ τὰ καλωσορίσματα σκέπασαν τὰ τραγούδια καὶ αὐτὴ ὑποχρεωμένη νὰ τοὺς προσέξει καὶ νὰ τοὺς περιποιηθεῖ ξέχασε τὸ ράδιο. Ἡ ταράτσα, τὸ τραπέζι, οἱ φωνές, καὶ πὺ πέρα τὸ ράδιο.

Το σχοινί

«... Τὸ τραβᾷς πολὺ τὸ σχοινὶ καὶ θὰ κοπεῖ κάποτε», τοῦπε μιὰ μέρα αὐτὴ σ' ἓνα καβγά τους. Τὸ σχοινὶ ἦταν πολὺ γερὸ καὶ δὲν κόπηκε. Κόπηκε ὅμως αὐτός! Καὶ ἔτσι, ἔμεινε αὐτὴ μόνη μὲ τὸ σχοινὶ στὸ χέρι, πού τ'όχαμε θηλιὰ καὶ κρεμάστηκε. Ὁ ἥλιος, ἔξω, ἔκαιγε, γαλανὸς ὁ οὐρανός. Ήταν μιὰ πολὺ ὠραία μέρα...

Ερωτικό

... Ἐρωτας παντοῦ. Στὴν ἄμμο, στὰ βράχια, στὰ δέντρα, στὸ σπίτι, στὴ θάλασσα. Παντοῦ. Ήταν ὠραῖος ὁ νέος κι ἡ νέα ὠραία ἦταν. Καὶ οἱ καιροὶ συμμετρικοί μὲ τίς ἐπιθυμίες τους. Ὅλα θᾶσαν πάντα ὠραῖα ἀν δὲν γινόταν ὁ σεισμός πού θὰ τοὺς χώριζε σὲ δύο ἀντίπαλα κομμάτια γῆς.

Χειμωνιατικό ονειρο

Κάπου μιὰ-δυὸ ὧρες πρὶν μποῦμε στὴ Καστοριά, ἐκεῖ μὲς στὰ βουνὰ καὶ μὲ πολὺ χιόνι, ὑπάρχει ἓνα πολὺ μικρὸ χάνι, γεμάτο παλὴ ἀέρα, μὲ βρώμικα τραπέζια, μὲ οὔζο καὶ μ' ἓνα φτωχὸ βιολιτζή κάπου - κάπου νὰ παίξει. Ἐκεῖ πάντα χειμῶνας εἶναι. Κάθε ἀπόγευμα τελεῖται τὸ μυστήριό τῆς κηδεῖας.

Η κορδέλλα

Αὐτὴ τὴν κορδέλλα δὲν τὴν ἔβγαλε ποτὲ ἀπ' τὰ μαλλιά της. Ἀπὸ μικρὴ πού τῆς τὴ φορέσανε, μέχρι τώρα πού γρηά, τὴ φόραγε. Φοβόταν, λέγανε, πολὺ τὸ σκοτάδι. Μὰ πολλὲς φορὲς τίς νύχτες σηκωνότανε καὶ κάτω ἔφαχνε. Πάντα. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί.